

Nr 177.

Av herr **Olsson** i Kalmar m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 2, med förslag till allmänna grunder för dyrtidstillägg åt befattningshavare i statens tjänst.

Då nya lönestater komma i tillämpning vid statens verk, förekommer i regel, att någon eller några befattningshavare genom inplacering i viss löneklass, grad eller på annat sätt enligt sagda lönestater komma att få lönen mindre, än som enligt förut tillämpade grunder utgått. Den principen har emellertid vid sådana tillfällen alltid följts, att de befattningshavare, som härigenom skulle komma att lida löneminskning, kompenseras härför genom ett s. k. personligt lönetillägg, motsvarande den genom den nya lönestats tillämpning uppkommande löneminskningen, och har sådan befattningshavare härigenom tillförsäkrats samma lön, som han uppburit före ny lönestats tillämpning. Ur administrativ synpunkt har detta varit för statsverket betydelsefullt, enär därigenom kvarstående på gammal stat och därmed följande ökat administrativt arbete kunnat i största utsträckning undvikas. I samma riktning hava vid dylika fall hittills till sådana befattningshavare utanordnade personliga dyrtidstillägg verkat, nämligen att möjliggöra en övergång till ny stat utan inkomstförlust.

Enligt Kungl. Maj:ts proposition nr 2 skulle emellertid dessa personliga dyrtidstillägg icke komma att utgå för statsregleringsperioden 1923—1924. Den situation, som härigenom uppstår, är i betydande grad ägnad att såväl försvåra därav berörda befattningshavares ställning som öka det administrativa arbetet. Dessutom bör härvid ej förbises, att befattningshavare, som här beröras, så gott som uteslutande äro sådana, vilka hunnit en mogen ålder, till största delen uppnått slutlönerna i sina resp. grupper eller de därtill närmast liggande löneklasserna, och följaktligen äga ett stort antal tjänsteår, med därmed förenad sakkunnighet, förfarenhet och duglighet i uppfyllandet av sina

åligganden. Att sådan personal genom denna beskärning av dess inkomster skulle komma att sättas i en sämre ekonomisk ställning än den som densamma med full rätt tillkommer, torde näppeligen vara med rätt och billighet förenligt. Ej heller torde den besparing, som skulle tillföras statsverket genom åtgärden, vara av sådan betydelse, att den i budgethänseende kan spela någon egentlig roll.

Det torde till och med kunna ifrågasättas, huruvida icke de befattningshavare, vilka skulle komma att drabbas av verkningarna av de indragna personliga dyrtidstilläggen, i sådana fall borde beredas tillfälle att, om de så önska, återgå till gammal stat, ett arrangemang, som kunde bli så besvärligt.

På grund av vad sålunda anförts hemställes, att riksdagen ville besluta

att nu gällande bestämmelser i avseende å personliga dyrtidstillägg åt vissa befattningshavare i statens tjänst jämväl skola äga tillämpning under budgetåret 1923—1924.

Stockholm den 26 januari 1923.

P. Valerius Olsson
i Kalmar.

J. Fjellman.

Nils Holmström.

Adolf Wallerius.

Axel Eurén.

Per Pehrsson.